

MIÉNK E FÖLD!

Miénk e föld, Árpád földje,	Síró szellő ősi romra
Isten keze nekünk mérte!	Csak ezt sírja, ezt sóhajtja.
Verejtékünk, vérünk gyöngye	Ősz aggastyán nyugalomra
Hullott rája, ömlött érte,	Fáradt testét ezzel hajtja.
Attól áldott minden röggje...	Ezt dalolja ifjú ajka,
Miénk e föld mindörökre,	Bölcső felett ezt a dajka,
Mindörökre!	Ezt a dajka!

A toronyban búsborongva	Szántóvető kérges marka
Délharangszó, estharangszó	Ezt vesse az ősi röggbe.
Csak ezt kongja, csak ezt zsongja,	Zúgó vihar bús haragja
Ezt zokogja minden jajszó,	Ezt harsogja mennydörögve!
Bujdosó ezt bús útjában,	Minden magyar szív imája
Furulyaszó a pusztában,	Égi útját ezzel járja,
A pusztában...	Ezzel járja!

(Lampérth Géza.)

Szép ez a föld minden röggével, virágával, madarával, szép a róna szabad síkja, szép a hegyek koszorúja, szép folyója, szép a bérece, legszebbnek azért talán mégis mindnyájan szülőföldünket találjuk. Azt a hajlékot, ahol születtünk, hol a dajka altató dalt dudolgatott felettünk... Azt az udvart, hol tipegtünk s az első bátortalan lépéseket megtettük, ahol gyöngé kézzel homokból nagy várakat építgettünk... A kis kert, hol virágot szedtünk bokrétába... A templom, hol első imára nyílt az ajkunk, ahol együtt imádkoztunk szüle, gyermek, testvér, rokon... A játszóhely a dombon, hol labdázunk, kergetőztünk... az a falu, az a város, ahol vesszón lovagoltunk, az a határ, hol kalappal tarkaszárnyú lepkét fogtunk: egyszóval a *szülőföldünk!* Petőfi Sándor is megénekelte szép szülőföldjét. Hallgassuk csak!

SZÜLŐFÖLDEMEN.

Itt születtem én ezen a tájon,
Az alföldi szép nagy rónaságon,
Ez a város születésem helye,
Mintha dajkám dalával vón' tele:
Most is hallom e dalt, elhangzott bár:
„Cserebogár, sárga cserebogár!”

Ugy mentem el innen, mint kis gyermek,
És mint meglett ember, úgy jöttem meg.
Hej, azóta húsz esztendő telt el
Megrakodva búval és örömmel,
Húsz esztendő... az idő hogy eljár!
„Cserebogár, sárga cserebogár!”

Hol vagytok, ti régi játszótársak?
 Közületek csak egyet is lássak!
 Foglaljatok helyet itt mellettem,
 Hadd felejtsem el, hogy férfi lettem,
 Hogy vállamon huszonöt év van már...
 „Cserebogár, sárga cserebogár!”

Mint nyugtalan madár az ágakon,
 Helyről helyre röpköd gondolatom,
 Szedegeti a sok szép emléket,
 Mint a méh a virágról a mézet:
 Minden régi kedves helyet bejár:
 „Cserebogár, sárga cserebogár!”

Gyermek vagyok, gyermek lettem újra,
 Lovagolok fűzfásipót fújva,
 Lovagolok szilaj nádparipán,
 Vályúhoz mék, lovam inni kíván,
 Megitattam, gyí lovam, gyí Betyár...
 „Cserebogár, sárga cserebogár!”

Megkondul az esteli harangszó,
 Kifáradt már a lovas és a ló,
 Haza megyek, ölébe vesz dajkám,
 Az altató nóta hangzik ajkán,
 Hallgatom, s fél álomban vagyok már...
 „Cserebogár, sárga cserebogár!”

(*Petőfi Sándor.*)

De aki a földet szereti, szereti annak minden lakóját is, legkülönösebben szálldosó kedves madarait, ingyenes segítő-társait. Nagyon jól tudja azt a magyar ember, hogy nélkülük nem sokra menne munkájával, de meg is becsüli őket. Különösen két madarat fogadott szívébe erősen: a gólyát, meg a fecskét. Van is öröm a faluban, mikor megjönnek a fecskék!

Mondd el azt a költeményt, amelyet az érkező fecskékről írt Móra István!

ISTEN HOZOTT FECSKE MADÁR.

Isten hozott, fecskemadár,
 De rég vár az egész határ!
 Egész határ minden telke,
 Hisz te vagy a tavasz lelke!
 Száz országon átrepültél,
 Isten útján hazajöttél...
 Te vagy Isten madárkája,
 Hínak-e úgy más országba'?

Jaj, most látom meg egyszerre:
 Veréb jár a fészketekre!
 Szájában az utca rongya,
 Fészketek elbitangolta...
 S megszűnik a tanácskozás,
 Kezdődik a viaskodás,
 Észbekapva, körbekapva,
 Támadtok rá a bitangra.